

Christophoros Larkos, *Untitled* (2005)

display 4

Christos Hadjichristos,

Architect - Associate Professor, Department of Architecture, UCY.

A/M 2552 | Christophoros Larkos, *Untitled* (2005)

A unique kind of co-presence

They could be hair, trajectories of flying organisms, vegetation or a representation of turbulence.

They could be seen as rather passively covering a surface parallel to the canvas or shooting violently out of a surface perpendicular to the canvas.

They could be seen as sensuously dancing with each other or fiercely fighting each other.

They could be seen as covering a part of the human body, but which part exactly is unclear.

They could be seen as obeying or defying gravity.

They could make you tickle, arouse you sexually or disgust you.

They could be actual physical entities or abstractions.

They seem to be somehow disciplined yet idiosyncratic, grouped yet independent.

They reveal depth yet one cannot tell which of these elements is in front of which.

Each seems to have only length and hardly any width, yet, together their movement and their relative positioning, create space.

They could be seen as short lines which collaborate to create a longer line.

They are many, yet they seem to form a... something, or some things.

They are not fragmented or collaged, they do not form a mosaic and they are not distinct entities which float in a medium.

They are not transparent yet they allow for degrees of transparency.

From the viewer's point of view they appear layered.

They seem to exhibit a unique kind of co-presence.

My artistic and other research interests are currently focusing on alternative forms of co-presence, with the spatial dimension playing an important role in the investigation. Thus, before even looking at the works of art belonging to the National Gallery I decided that I was searching for something that could suggest a new kind of spatiality, a new kind of perichoresis or synchoricity to be more precise. The piece that stood out for me in this context is titled *Aitilo*, by artist Christophoros Larkos.

display 4

Χρήστος Χατζηχρήστος

A/M 2552 | Χριστόφορος Λάρκος, Άτιτλο (2005)

Αρχιτέκτονας - Αναπληρωτής Καθηγητής, Τμήμα Αρχιτεκτονικής, Πανεπιστήμιο Κύπρου.

Ένα ιδιαίτερο είδος συνύπαρξης

Θα μπορούσε να είναι τρίχες, πορείες ιπτάμενων οργανισμών, βλάστηση, ή αναπαράσταση ταραχής.

Φαντάζουν σαν να καλύπτουν παθητικά μια επιφάνεια παράλληλη με την επιφάνια του πίνακα, αλλά θα μπορούσαν και να θεωρηθούν σαν στοιχεία που ξεπετιούνται βίαια από μια επιφάνεια κάθετη με τον πίνακα.

Ήραγε χορεύουν αισθησιακά ή παλεύουν άγρια μεταξύ τους;

Φαίνεται να καλύπτουν ένα μέρος του ανθρώπινου σώματος αλλά ποιο μέρος ακριβώς δεν είναι σίγουρο.

Υπακούουν ή αψηφούν την βαρύτητα;

Θα μπορούσε να προκαλούν γαργαλητό, σεξουαλικό ερεθισμό ή αηδία.

Θα μπορούσαν να είναι υπάρχουσες φυσικές οντότητες αλλά και όχι.

Φαντάζουν πειθαρχημένες αλλά και ιδιόρρυθμες, σε ομάδες αλλά και ανεξάρτητες.

Φανερώνουν βάθος αλλά δεν μπορείς να διακρίνεις ποιο στοιχείο είναι μπροστά από ποιο.

Κάθε στοιχείο φαίνεται να έχει μόνο μέγρος και ελάχιστο ή καθόλου πάχος και όμως η κίνηση τους και η σχετική τοποθέτηση τους δημιουργούν χώρο.

Θα μπορούσε να τα δεις σαν κοντές γραμμές που μαζί δημιουργούν μια μακρύτερη γραμμή.

Είναι πολλές αλλά φαίνεται ότι δημιουργούν... κάτι.

Δεν είναι τεμαχισμένα ή συναρμολογημένα σε collage, δεν δημιουργούν μωσαϊκό και δεν είναι ξεχωριστές οντότητες που επιπλέουν σε ένα κοινό στοιχείο.

Δεν είναι διαφανή κι όμως επιτρέπουν βαθμούς διαφάνειας.

Από την οπτική γωνία του θεατή φαίνονται διαστρωματωμένες.

Φαίνεται να παρουσιάζουν ένα ιδιαίτερο είδος συνύπαρξης.

Τα καλλιτεχνικά και άλλα ερευνητικά μου ενδιαφέροντα εστιάζονται σε εναλλακτικές μορφές συνύπαρξης, με τη διάσταση του χώρου να παίζει σημαντικό ρόλο στην εξερεύνηση αυτή. Έτσι, πρίν ακόμα επισκεφθώ τα έργα που ανήκουν στη Εθνική Πινακοθήκη, είχα αποφασίσει ότι έψαχνα για ένα έργο που θα μπορούσε να εισηγηθεί ένα νέο είδος χωρητικότητας, ένα νέο είδος περιχώρησης ή συγχώρησης, για την ακρίβεια. Το έργο που ξεχώρισε για μένα σε αυτό το πλαίσιο έχει τον τίτλο Άτιτλο και είναι δημιούργημα του Χριστόφορου Λάρκου.